

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST.

Št. II.

Vse bina: 5. Postni pastirski list prevzvišenega gospoda knezoškofa. — 6. Postna postava za leto 1903. — 7. Fastenhirtenbrief Seiner fürstbischöflichen Gnaden. — 8. Fastenmandat für das Jahr 1903. — 9. P. n. gospodom duhovnikom. — 10. Sv. birma in kanonična vizitacija v letu 1903. — 11. Škofijska kronika

1903.

5.

Anton Bonaventura,

po božji in apostolskega sedeža milosti knezoškof ljubljanski,
vsem vernikom svoje škofije mir, srečo in blagoslov v Gospodu našem Jezusu Kristusu.

Ob koncu meseca novembra minulega leta sem bil v Rimu, kamor sem zavezan večkrat popotovati, da sem sv. Očetu, ki so vidni namestnik Jezusov, vrhovni poglavar vse cerkve, poročal o verskem in cerkvenem življenju naše škofije in da sem vam, predragi v Jezusu, spričal svojo tesno zvezo in edinstvo z onim, kateremu je vsa čreda Jezusova v skrb izročena. Ker le tedaj se morete na me zanesti, da vas prav učim in prav vodim, ako veste, da sem s sv. Očetom tesno zvezan in z njimi pogostoma občujem.

Gotovo vas bo veselilo, ako vam povem, da so sv. Oče jako čvrsti in zdravi: oči se jim svete navdušenosti lesketajo, glas jim je jak in mogočen, telo sicer slabotno, toda žilavo, pamet bistra in um še popolnoma neoslabljen. Malo dni preden sem prišel jaz v Rim, so predsedovali dve uri trajajoči seji kardinalov, po seji pa so še vstali in so zbranim kardinalom z mogočnim glasom precej dolg govor imeli.

Mene so marsikaj popraševali. Jako potožila jih je vest, kako slovesno ste po posameznih župnijah in dekanijah praznovali njihovo petindvajsetletnico, ter da se zvesto

oklepate Jezusa in njegove cerkve, in vas od nje nobeno sovražno ustmeno ali pismeno nasprotovanje ne more odcepiti. Ko sem rekel, da ste mi v znamenje vdanosti, spoštovanja, ljubezni in neomahljive pokorščine do Njih poslali lepo svotico zbrano v njihove namene, so mi odgovorili, da take milostinje radi sprejemajo, ter morejo zadostovati velikim potrebam vesoljne cerkve. Tudi to se je v Rimu popolnoma odobrilo, da se oklepate onih mož, ki so na svojo zastavo zapisali krščansko-socialna načela, in z njimi zvesto vstrajate v borbi zoper protikrščanski in za narode pogubonosni liberalizem.

Blagoslov sv. Očeta naj nam pomaga, da ostanemo stanovitni do konca in nas nikdo ne bo mogel preslepiti, da bi začeli zapuščati Gospoda našega Jezusa Kristusa. Saj je Gospod Jezus edini naš učenik in odrešenik: kolika nesreča torej, ko bi začeli Njega zapuščati, zapuščati zastavo Njegovo!

No, sv. Oče so nam pa že pred štirimi leti pokazali ono zastavo, okoli katere se zbirajmo, da ne bomo zapeljani. Taka varna zastava je za nas v naši ljubljanski škofiji prav močno potrebna, ker je ravno pri nas v naši škofiji

le premnogo krivih prerokov, ki se s sladko besedo in ojstrim peresom prizadevajo nas premamiti in premotiti.

Katera pa je ta tako varna zastava? Opisal sem vam jo v lanskem pastirskem listu: to je zastava presv. Srca Jezusovega. Saj so nas sv. Oče pod to zastavo povabili in še celo posvetivno molitev zložili, s katero se temu presv. kraljevemu Srcu vsakega meseca posvečujemo. Saj to molitev radi opravljate? Kako me je veselilo, ko sem hodeč po škofiji marsikje v šolah zapazil, da so se še otroci to molitev iz glave naučili.

Tudi letos bi rad vam vsem o presvetem Srcu Jezusovem govoril in še bolj spopolnil nauk, kako naj Ga častimo, da ustrezemo Njegovi želji in se rešimo. Kaj ne, rešiti se, to želimo vsi: ker je pa po besedi sv. Očeta, da, po zatrjevanju Gospoda Jezusa samega, ravno pravo češčenje presv. Njegovega Srca najbolji pripomoček, poprimimo se ga! Toda kako?

Kaj ne, radi bi se v tem podučili? Poslušajte me torej, da vam potrebni nauk na kratko razložim in sicer natančno tako, kakor nam je po blaženi Margareti Alacoque Gospod Jezus sam odkril¹⁾, da naj Ga častimo, razveseljujemo in tolažimo.

1. Notranje češčenje.

Temelj vsemu češčenju je živo prepričanje, da Srce Jezusovo je Božje Srce. Saj je Gospod Jezus Kristus pravi Bog, kakor je sam trdil in to trditev dokazal s Svojim življenjem, s Svojim naukom, s Svojimi čudeži, s Svojim prerokovanjem, s Svojo smrtjo in s slavnim Svojim vstajenjem od mrtvih. Ker je pa Gospod Jezus Kristus pravi Bog, je Srce Jezusovo zares Božje Srce. Kako popolnoma, kako sveto, kako veličanstveno, kako neizmerno blaženo mora torej biti! In ako to pomislimo, ali se nam ne bo v srcih naših vzbudilo največje spoštovanje do tega presv. Srca? ali ne bomo v duhu pred to Srce padli in ga molili,

¹⁾ Le regne du Coeur de Jesus... par un prêtre, oblat de Marie immaculée, 5 t., Paris.

slavili, poveličevali? ali se mu ne bomo popolnoma zaupali? ali ga ne bomo presrčno ljubili?

Ta živa vera, to spoštovanje, ta ljubezen, to zaupanje so temeljna notranja čustva, na katera se vsa pobožnost naslanja in iz katerih ona izvira. Da si pa za taka čustva potrebno spoznanje presv. Srca Jezusovega pridobimo, berimo radi spise in knjige, ki o Njem razpravljajo, poslušajmo radi cerkvene govore, v katerih se nam popolnosti Srca Jezusovega razlagajo. Še bolj pa molimo in neprenehoma prosimo samega Jezusa, naj nas s Svojo milostjo razsvetli, da presv. Srce Njegovo zmiraj bolj in bolj spoznavamo, zato pa tudi vedno bolj častimo in ljubimo. Posebno uspešna je v ta namen molitev pred tabernakelnom, v katerem isto Božje Srce živi in bije za nas.

2. Posvečenje.

Jezus Kristus je pravi Bog, zato naš Stvarnik; in ker je naš Stvarnik, zato smo mi popolnoma Njegova last, popolnoma od Njega odvisni. On je naš Odrešenik; s Svojo srčno krvijo nas je odkupil, Svoje življenje je za nas dal: zato smo pa zopet popolnoma Njegovi in Njegova last, torej zopet od Njega odvisni.

Ta nauk naše popolne odvisnosti od Jezusa, našega Boga in našega Zveličarja, je nekako najvažniši nauk našega časa, ko se svet z vso silo prizadeva oprostiti se od Jezusa in otresti se vrhovne Njegove oblasti. Ali ne čujete vedno govoriti o svobodoumnosti, o svobodomiselnosti, o popolni svobodi človeka? Jezusu, Bogu in Odrešeniku nočejo biti več pokorni: nauke Njegove zametavajo, zapovedi Njegove zaničujejo, z besedo in peresom se zoper Njegovo kraljestvo vojskujejo.

Ali hočemo za njimi? Ne! Ampak s svetim Očetom kličemo: „Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu! poglej nas ponižno klečeče pred Tvojim altarjem! Tvoji smo in Tvoji hočemo biti!“

Tako je edino prav. Najpoprej moramo neskončno in neomejeno oblast Jezusovo nad

nami spoznati, potem jo pa tudi priznati s tem, da govorimo z besedo: „Tvoji smo in Tvoji hočemo biti“, pa da ono isto izpričujemo tudi z deli, namreč s popolno pokorščino Njegovim zapovedim, kakor nam jih po Svoji cerkvi oznanjuje.

To svojo odločno voljo naj izrazimo s tem, da se prostovoljno posvetimo Njemu in Njegovi službi in molimo s sv. Očetom: „Da bi bili še ožje sklenjeni s Teboj, zato se danes vsakdo izmed nas radovoljno posveti Tvojemu Srcu.“

S tem priznamo Jezusa kot svojega Kralja, kateremu hočemo popolnoma podložni biti. Ako Ga zares spoznamo in ljubimo, bomo želeli, naj bi Ga vsi ljudje spoznali, naj bi Mu vsi ljudje kot Kralju podložni bili, vsi verniki, vsi grešniki, vsi krivoverci, vsi razkolniki, vsi pogani in iz srca bomo s svetim Očetom Jezusu klicali: „Kralj bodi, Gospod, ne samo vernikov, ampak tudi izgubljenih sinov, ki so Te zapustili. Bodi Kralj tistih, ki je slepi zmota, t. j. krivovercev, ali loči nesloga, t. j. razkolnikov... Bodi nazadnje Kralj vseh tistih, ki živé še v starem poganstvu.“

Ni pa dovolj posvetiti se kraljevemu Srcu Jezusovemu samo enkrat, potem pa na pomen pozabiti in živeti po svojih starih strasteh in grdi navadah. Ne, posvečenje Mu moramo večkrat ponoviti, zavoljo Njega natanko izpolnjevati dolžnosti svojega stanu, zavoljo Njega nositi križe svojega poklica, zavoljo Njega varovati se greha, zavoljo Njega odvaditi se surove kletve, strupenega žganja, umazane nesramnosti.

Da, vsacega jutra recimo: „O presveto, kraljevo Srce Jezusovo, Tvoji smo in Tvoji hočemo biti! Danes se Ti zopet radovoljno posvetimo. Da, o presveto Srce Jezusovo, po rokah Device Marije Ti darujemo vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva na iste svete namene, na katere se Ti na naših altarjih daruješ!“ Zvečer pa, preden ležemo, izprašajmo v par minutah vest, ali smo danes zares kraljevemu Srcu Jezusovemu posvečeni živeli? Kako smo izpolnili svoje dolžnosti? ali smo

se vdajali jezi, kletvi, nezmernosti, nesramnosti? Ako bi nam vest očitala, da smo bili kraljevemu Srcu Jezusovemu nepokorni, pokesajmo se in podvržimo se Mu zopet kot edinemu svojemu kralju.

3 Sprava in zadoščenje.

Ako v svojem srcu Gospoda Jezusa spoznamo in priznamo kot Boga in Kralja, in ako smo se tudi z besedo in življenjem temu kraljevemu Srcu posvetili v popolno pokorščino in službo, bomo gotovo neizrečeno žalostni, kadarkoli bomo opazili, da premnogi za Gospoda Jezusa ne marajo, da Ga žalijo, da, zaničujejo in izpodkopavajo Njegovo sveto cerkev, da se vdajajo raznim strastem in sploh v grehu in upornosti do Jezusa Kralja živé.

Žalostni bomo in nehote se nam bo vri-vala želja, da bi Gospodu Jezusu za take nehvaležnosti, za taka razžaljenja zadoščevali. Saj tudi dobremu očetu, dobri materi radi zmanjšujemo žalost, ako jih je kdo zaničeval, zasramoval, ali jim sploh kaj hudega storil. Oh, Gospod Jezus nam je odkril vso ljubezen Svojega Srca; rana, trnjeva krona, križ pripovedujejo, kaj je On za nas pretrpel, da nas reši: in ta ljubezen se ne vpoštevá, to trpljenje se ne uvažuje, rešitev se odbija! Kaj ne, nehvaležnost prevelika, bolečina kraljevega Srca Jezusovega neizrečena!

Ali Ga moremo kaj potolažiti? Ali Mu moremo za razžaljenje zadostiti? Moremo, in Gospod Jezus to tudi želi in sam priporoča skupno javno, pa tudi zasebno spravo. Ta sprava ali odprošnja je zraven hvaležne ljubezni bistven del v češčenju kraljevega Srca Jezusovega. Pa kako moremo tej želji svojega srca zadovoljiti? V spravo za vsa razžaljenja, katera trpi Gospod Jezus v presv. Rešnjem Telesu, darujmo sveto mašo, darujmo sv. obhajilo posebno prvega petka, ali prve nedelje v mesecu, molimo žalostni del sv. rožnega venca, obiskujmo ske-sanega srca in solznih oči sv. križev pot.

Ker pa kraljevo Srce Jezusovo grešniki neprenehoma žalijo, vzbuja se nam želja da Mu mi tudi neprenehoma zadoščujemo. Ali

moremo to storiti? Prav lahko! Darujmo molitve, dela in trpljenja vsacega dneva kraljevemu Srcu Jezusovemu v spravo za vsa razžaljenja, katera trpi v sv. Rešnjem Telesu.

Glejte, kako tej dolžnosti posvetitve, sprave in zadoščenja prekrasno zadoščujemo, ako molimo vsacega jutra ono molitev k presv. Srcu Jezusovemu, katero sem vam lani priporočil, namreč ako molimo: „O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije Ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva prvič v spravo za razžaljenja, katera trpiš v svetem Rešnjem Telesu in drugič na vse tiste namene, katere imaš Ti na naših oltarjih“, in še dadamo: „Tvoji smo in Tvoji hočemo biti, ter se Ti danes zopet radovoljno posvetimo.“

4. Sv. obhajilo.

Sv. obhajilo je pa najbolj izvrstno sredstvo da počastimo kraljevo Srce Jezusovo, da mu, ostanemo zvesti in opravljamo dolžnost zadoščenja, zato pa tudi Gospod Jezus naravnost želi, naj bi prav pogosto prihajali k njegovi mizi.

Ker je sv. obhajilo tako po želji samega Gospoda Jezusa in je za naše krščansko življenje kar naravnost potrebno, Vam moram o tem kaj več izpregovoriti.

Poprašajmo se najpoprej o moči sv. obhajila. Sv. obhajilo je po volji našega Gospoda Jezusa hrana za naše duše, kakor ima tudi telo svojo hrano. Hrana je telesu potrebna, da se vzdrži živo pri življenju, kdor ne bi imel hrane, bi moral umreti. Ravno tako je sv. obhajilo potrebno duši, da ostane v življenju milosti Božje; kdor k sv. obhajilu ne pristopa, ter z njim svoje duše ne hrani, bo umrl, smrtno bo grešil in se pogubil. Sveta cerkev sicer vsaj enkrat na leto sv. obhajilo zapoveduje, ali k temu jo je edino ljudska mlačnost prisilila, srčno pa želi večkratno sveto obhajilo; saj vé, kako so v smrtni nevarnosti oni, ki samo enkrat na leto k mizi Gospodovi pristopajo. In zares, mladeniči in možje, ki samo enkrat na leto to dušno hrano vžijete, vprašam vas, povejte mi, kako dolgo pa osta-

nete brez smrtnega greha? Da, ali ni morda res, da premnogi od vas ravno zavoljo tega samo enkrat na leto pristopite, ker ljubite svoje strasti, ker ljubite smrtne grehe, ker se ne marate zavezati, da bi se zoper nje vojskovali? Kaj ne, da tudi ravno zavoljo tega še tisto enkrat na leto iščete spovednika, ki zavoljo vaše površne in preveč lahkomišeljne obtožbe ne more spoznati vašega dušnega stanja in nevarnosti v katerih ste, pa zaradi tega tudi ne zahteva, da zapustite grde pesmi, nesramno govorjenje, nezmerno popivanje, surove kletve, grešna znanja? O nesrečni mladeniči, nesrečni možje! ali mislite, če spovednika goljufate, da boste Boga vsevednega tudi goljufali? Torej enkrat na leto in še takrat morebiti nevredno: zato ni življenja v vaši duši, duša je mrtva in večnost. . . ?

Dalje je hrana telesu potrebna, da telo raste. Ko otrok, mladenič, dekle ne bi dobivali dovoljne hrane, slabo bi se jim telo razvijalo in tudi moči ne bi imelo. Tudi v dušnem življenju moramo rasti in napredovati. V to nam zopet sv. obhajilo najbolj pomaga; saj nam pomnožuje posvečujočo milost Božjo, ter nam podeljuje ljubezen in moč za vse dobro. Brez večkratnega sv. obhajila v dušnem življenju ne boš napredoval. Ali premnogi verniki niste jako slabi, ali niste vedno v istih strasteh in pogreškah, ter kar nič ne napredujete? toda zakaj: ker malokedaj pristopate k mizi Gospodovi, ker se malokedaj z Gospodom Jezusom združujete.

Nazadnje je telesu hrana tudi potrebna, da more za delo sposobno ostati. Delo iztroši telesne moči; hrana, dovoljna in dobra hrana jih zopet povrne. Ko po delu opešaš, kaj ne, pa zaužiješ hrano, kar čutiš, kako se Ti moči povračajo. Ravno tako je tudi sv. obhajilo potrebno, da je kristjan dovolj močan za dela nadnaravnega življenja. Katera so pa ta dela? Boj zoper strasti in skušnjave, izpolnjevanje pretežkih stanovskih dolžnosti, prenašanje vsakdanjih križev.

O koliko moči potrebuješ, da ne omagaš v boju zoper izkušnje in zoper hude strasti

svojega srca, katere vrag podžiga, pa tudi svet s svojim zgledom povečuje; koliko moči potrebuješ, da svoje dolžnosti ne samo prijetnih, ampak tudi neprijetne, ne samo lahkih, ampak tudi težke vsaki dan bogoljubno in po volji Božji izpolnjuješ, ter se ne naveličaš in ne opešaš; koliko moči potrebuješ, da pretežke križe svojega stanu nosiš potrpežljivo in vdan v voljo Božjo! Kje boš to moč dobil? Najbolj pri Gospodu Jezusu pri sv. obhajilu.

Zakaj si slab in vedno padaš premagan od strasti, padaš v grehe, katerih se sramuješ, zakaj so ti tvoje dolžnosti tako zoprne, da vedno tožiš, mrmraš in zdihuješ in jih zanemarjaš, zakaj ti je križ tako neznosen? Zato, ker dovoljne duševne moči nimaš; moči pa nimaš, ker zanemarjaš hrano, ki ti jo tvoj Gospod Jezus ponuja, da bi si potrebnih moči ohranil, ker malokedaj pristopaš k sv. obhajilu. Ali ne potrjuje tega vsakdanja izkušnja?

Kaj pa iz tega sledi? Da moraš k svetemu obhajilu večkrat pristopiti, ako ti je namreč mar krščansko življenje, blažena smrt in srečna večnost. Komu pa ta moja beseda posebno velja?

Ona velja prvič vsem onim, ki so v hudih izkušnjavah, ki imajo bolj močna slaba nagnjenja, ki trpé od silnejših strasti. Mnogi imajo silne strasti že po rojstvu, drugi vsled slabe vzgoje in slabega zgleda doma in pri sosedih, tretji vsled grešnega življenja skozi več časa, da jim je že vsa narava na dotično dejanje nagnjena in vžgana. Kako hočete zmagati? Ali pa morda zmagati ne marate in strasti ljubite? ali hočete večno umreti? Oh, moj Bog, morda ste že izgubili tudi voljo vojskovati se? Ne obupajte, na noge, k Jezusu: čaka vas v tabernakelju, kliče vas k nebeški svoji mizi, tam vam v hrano ponuja svoje Telo in svojo Kri, da se okrepite in dobite pogumne volje za sveti boj, od katerega je odvisna časna in večna sreča.

Ali me razumeš posebno ti mladina, vi mladeniči in ve dekleta? O mladeniči, naj vas posebej nagovorim. Kaj ne, kako silne in gnjusne so strasti vašega srca! kako nevarni so za

vas sobotni večeri, kako nevarne nedelje, kako nevarni prazniki! Kako moč imajo nad vami starejši tovariši! Kako vas nekaj vleče k njim, k nezmernemu popivanju, k nesramnemu petju, k nečistemu vasovanju, k delom sramotnim! Kaj ne, kako ste zavoljo tega surovi do starišev, kako sovražni duhovnim pastirjem, kako ne marate v cerkev, kako se bojite in sramujete spovednice in sv. obhajila! Mladeniči, ali čutite kako ste bolni, kako ste zaslepljeni, da se ponášate s tem, kar je vam v sramoto, toda se sramujete onega, kar bi bilo vam v največo čast? Kaj torej storiti? Išcite zdravila in pomoči na Srcu Jezusovem pri večkratnem svetem obhajilu. Stopite v krščanska izobraževalna društva, stopite v Marijino družbo in po teh družbah večkrat k mizi Gospodovi in kmalu se boste sebi v srečo in blagor popolnoma spremenili, zdravi boste postali, spregledali boste in ne boste več mogli razumeti, kako ste dosedaj mogli tako nespametni biti!

Moja beseda velja drugič vsem tistim, ki imajo imenitne in važne stanovske dolžnosti: kakor očetje in matere, učitelji in učiteljice, poglavarji in sploh vsi v višjih službah nameščeni. Navadno je dolžnost toliko bolj težka, kolikor je bolj imenitna in visoka. In vendar je za srečo otrok, za srečo podložnikov neizmerno važno, da se te dolžnosti natanko izpolnjujejo.

Toda, bodo li vsi omenjeni svoje dolžnosti zvesto izpolnjevali? stanovitno izpolnjevali, naj bi še tako težke in zoperne bile? ali jih ne bodo zanemarjali, in to posebno takrat, kadar se treba truditi noč in dan, kadar se je treba žrtvovati? Za vse to potrebujejo posebne pomoči. Kje jo bodo pa dobili bolj lahko, bolj gotovo in bolj obilno, kakor pri svetem obhajilu iz kraljevega Srca našega Gospoda Jezusa?

Da bi stariši in sploh vsi vzgojitelji otrok prihajali večkrat k mizi Gospodovi, večkrat zauživali kruh močnih in združevali se z onim, ki je prijatelj otrok, ko bi pri sv. obhajilih prosili za milosti in čednosti, katerih pri svojem poklicu potrebujete, ko bi prosili za ljubezen,

krotkost, potrpežljivost, modrost, ko bi otroke sebi izročene Srcu Jezusovemu priporočali in Ga prosili, naj blagoslovi vaša prizadevanja: marsikaj bi bilo bolje; vzgoja bi bila bolj krščanska, in boljši otroci bi prihajali iz rodovin in iz šol. Kako bi bilo pač žalostno, ko starišev in sploh vzgojiteljev ne bi bilo skoraj nikoli in skoraj nobenega pri mizi Gospodovi!

In potem možje sploh! Ali niso možem izročeni najbolj važni posli v družini, v občini, v narodu, v državi? Možje so naši zastopniki v raznih postavodajavnih zborih, možje imajo najvplivnejše državne in deželne službe, možje vodijo obrt, trgovino, delo. Kako važna so njihova opravila, pa tudi kako nevarna za vero in krščansko življenje! Kako bi bilo torej prav, koristno in potrebno, da bi ravno možje ne samo po deželi, ampak tudi po mestih, ne samo kmetijskega in delavskega stanu, ampak še bolj možje višjih stanov večkrat prihajali k mizi Gospodovi, kjer bi dobivali moči za osebne dušne nevarnosti in pa tudi volje ter spretnosti javna in odgovorna svoja opravila vršiti po volji večnega Boga. Toda žali Bog, ravno mož manjka pri mizi Gospodovi in to posebno onih iz višjih stanov!

Moja beseda velja tretjič onim, ki veliko trpe in morajo vedno težke križe nositi. Da, mnogi neizrečeno trpe; zveličali se bodo pa le tedaj, ako se zavedajo, da so jih križi zadeli edino po volji Božji, da naj jih torej nosijo vdano v voljo Božjo, potrpežljivo in za pokoro. Toda to je za slabotnega človeka kaj težko; kako hitro opešaš, nepotrpežljiv postaneš, mrmraš na ljudi in na Boga, ter se neprestano pritožuješ, ter si križ še težji napravljaš. O ko bi vendar k Jezusu hitel, k Onemu, ki glasno kliče: O vi vsi, ki ste trudni in obloženi; pridite k meni, pokrepčati vas hočem! Ko bi vendar vi vsi pogosto k sv. obhajilu prihajali; posebno ve matere in ve žene, ki toliko trpite, Jezus bi vam v srca polna žalosti vlival tolažbe, Jezus bi vam s to nebeško hrano dal vedno novih moči, da bi mogle križe voljno trpeti in si z njimi nebesa služiti.

Moja beseda nazadnje velja vam velikim grešnikom in velikim grešnicam, ki ste se ravno izpreobrili. Ravno vam, ki ste morda precej časa v najhujših in najostudnejših strasteh živeli, ravno vam je prav pogosto sv. obhajilo neobhodno potrebno. Res, v zakramentu svete pokore ste si svoje grehe oprali, obžalovali ste jih in trdno ste sklenili ne več grešiti, toda slabi ste in slabe. Hudobna nagnjenja še niso izmrla, vse vaše srce in telo gori v sramotnih strasteh, hudobni duh vas napada in vam ogenj strasti podžiga, svet vas zapeljuje: o nevarnosti prevelikih! Kaj treba storiti, da se rešite, da se ne povrnete v poprejšnje nesrečno svoje življenje? Idite prav pogostokrat k sv. obhajilu, da vas ta nebeška hrana prav pogostokrat zopet okrepi za sveto vojskovanje.

Sedaj ste izprevideli moč sv. obhajila in potrebo, da prav vsi pogostokrat k njemu pristopate. Sedaj boste pa tudi razumeli, zakaj najboljši učeniki o sv. obhajilu tako-le učé: mesečno sveto obhajilo se ne sme nikomur odreči, pač pa naj se vsem brez razločka svetuje, akoravno bi bili v velike pregrehe zapleteni, samo ako resno želé poboljšati se; sv. obhajilo na štirinajst dni, včasih vsacega tedna, se more dopustiti onim, ki so v nevarnosti pasti v velike grehe, da jim bo sredstvo zoper izkušnje; grešnikom iz navade, ki so v neizogibni bližnji priložnosti, se more tudi za pokoro naložiti; tedensko sv. obhajilo se more dopustiti in tudi svetovati onim, ki so še na male grehe nagnjeni, da se jih oproste in morejo v čednostih napredovati; ako se pa le ne poboljšajo in kaj lahko v male grehe padejo, se jim more tedensko sv. obhajilo včasih odreči, vendar pa s previdnostjo, ker je za marsikatero zaradi njihove lahkoumnosti ravno tedensko sv. obhajilo edina pomoč zoper smrtne grehe; večkrat v tednu se morejo k sv. obhajilu pustiti osebe, ki svoje dolžnosti natančno izpolnjujejo, v male grehe malokedaj padejo, se za pobožno življenje zares prizadevajo in premišlujejo ali vsaj umejo v duhu se večkrat zbrati, vsa dela Bogu darovati in zavoljo Boga opravljati.

To sem vam povedal, da veste, kaj najboljši učenci o sv. obhajilu mislijo in da razumete mene, zakaj vas k sv. obhajilu tako priiganjam in sicer vse: može in žene, mladeniče in dekleta, pa tudi šolske otroke! Razumeli boste tudi, zakaj priporočam tretji red starejšim osebam, Marijino družbo mlajšim; namreč zato, ker vas tretji red in Marijina družba vsaj enkrat v mesecu k sv. obhajilu vodita; nazadnje boste pa še razumeli, da je sv. obhajilo v resnici najboljše sredstvo, da ostanete zvesti Jezusu Kralju.

In glejte, Gospod Jezus pa tudi kar naravnost želi, da pristopate pogostoma k svetemu obhajilu in da imate pri njem vsaj včasih posebno prvega petka, ali prve nedelje v mesecu namen, s sv. obhajilom zadoščevati Njemu za razžaljenja, katera trpi v sv. Rešnjem Telesu in pa Njega samega darovati Bogu Očetu v spravo za vse grehe, s katerimi svet njega vsaki dan žali. Čujte, on naš Kralj tako želi in nas po blaženi Margereti Alacoque za to prosi, in mi ne bi hoteli tega storiti? ne bi Mu hoteli tolažbe dati?

O kolinskem škofu Schmitzu čitam, da je bil kot mlad duhovnik na Irskem. Ko neke nedelje opravi v Dublinu sv. mašo, opazi, kako veliko mož in mladeničev hiti k mizi Gospodovi; prišlo jih je nad tri sto. Po opravi vpraša, kakov praznik je danes tu v tej deželi. Odgovoré mu, da ni nobenega posebnega praznika, pač pa je prva nedelja v mesecu, in vsake prve nedelje pristopa po vseh cerkvah k sv. obhajilu prav veliko število moških, mož in mladeničev.

Posnemajmo tudi mi te čvrste katoliške može! Očetje in matere, kaj ne, kako sladko je vašemu srcu, ako se otroci okoli vas zbirajo, ter vam svojo posebno ljubezen izkazujejo posebno tedaj, kadar ste močno užaljeni, zaničevani in v trpljenju. In glejte, Jezus je zaničevan, On je zasramovan v presvetem Zakramentu; da, ima Slovencev, kateri ne hodijo k Njemu, da, ima jih, ki Ga kar naravnost tajé z besedo in v spisih, tajé Njega in Njegove nauke, kakor nam jih po svoji

sveti cerkvi oznanjuje; da, ima jih, ki se zaletujejo ravno v to cerkev, v kateri Gospod Jezus živi, katero je odkupil s srčno svojo krvijo in vas s posebno nesramnim opravljanjem duhovskega stanu nameravajo odtrgati od cerkve, odtrgati od Gospoda Jezusa!

Dragi v Kristusu! to zlobno in satansko počenjanje Jezusa boli in peče, Jezusa namreč, ki med nami v tabernakeljnu živi in tam z vso ljubeznijo Svojega Srca za nas gorí. Ali ne boste spoznavši taka razžaljenja k Njemu pohiteli in Ga poprašali, kako bi Mu mogli vi za nje zadostiti? On sam nas podučuje, da s posvečenjem, z javno skupno spravo in prav posebno s svetim obhajilom kadar koli, najbolj pa prvega petka, ali prve nedelje v mesecu.

V imenu premilega in strašno užaljenega Gospoda Jezusa vas vabim k večkratnemu sv. obhajilu, vas vabim posebno prve petke ali nedelje vsacega mesca. Ali boste poslušali moj glas? oh možje, mladeniči, ali ga boste poslušali?

5. Sv. maša.

Sveta maša je nekrvava daritev nove zaveze, kjer se po rokah mašnikovih sam Jezus Kristus daruje nebeškemu Očetu, da Ga v imenu našem spodobno moli, zahvaljuje, prosi in Mu ponuja zadoščenje v spravo za vsakdanja naša razžaljenja.

Iz tega vidimo, da je sv. maša najbolj vzvišeno, da naravnost Božje delo na zemlji. Saj v njej sam Sin Božji samega sebe daruje nebeškemu Očetu, da izpolni vse naše dolžnosti do Njega in nam izprosi, česar potrebujemo za dušo in telo, za časnost in večnost. Vsaka vera ima kot najvišje versko dejanje krvave in nekrvave daritve; pri Izraelcih jih je Bog kar naravnost zapovedal in uredil; zato mora tudi najbolj popolna in edino resnična vera imeti najbolj popolno daritev. Ima jo: to je sv. maša, katero je sam Gospod Jezus ustanovil pri zadnji večerji kot nekrvavo ponavljanje krvave daritve na križu.

Po tej daritvi pa tudi najbolje javno in skupno spoznamo, da je Bog naš Kralj in mi Njegovi podložni popolnoma od Njega odvisni, saj se z njo ponižamo pred Njim kot pred najvišjim Gospodarjem nad nami, kot pred neomejenim oblastnikom našega življenja in naše smrti; saj se Mu po tej daritvi, po samem Sinu Njegovem spodobno klanjamo, prosimo Ga, zahvaljujemo se Mu, prav posebno pa se spoznamo kot upornike, ki so zaslužili večno smrt, a za odkupnino darujemo Njemu neprecenljivo smrt samega Sina Njegovega.

Kako važno je torej za nas, da pridemo k sv. maši in se njenega sadu udeležimo. Vsled občestva svetnikov so sadu sv. maše deležni deloma vsi ljudje, pred vsem vsi kristjani na zemlji, vendar se ga pa udeležé posebno oni, ki so pri sv. maši, še bolj oni, za katere se sv. maša opravi. Kaj ne, to vemo iz katekizma: in vendar, premnogo katoličanov ne mara k sveti maši! in vendar, mnogi od onih, ki pridejo, niso pri sv. maši pobožno in zbrano! in vendar se nekateri sv. maše tako sramujejo, da ostanejo zunaj cerkve ali da se potikajo po najbolj zadnjih in skritih kotih v cerkvi, na stopnjicah, na koru! in vendar, mnogi od omikanih ne samo k sv. maši še ob nedeljah ne prihajajo, ampak njeno resničnost kar naravnost tajé!

Kolika je to nespamet! Vse drugače delajo verni ljudje, ki po sv. veri živé. Ne samo ob nedeljah in praznikih prihajajo k sv. maši; ako je mogoče, prihajajo tudi med tednom ali vsaj enega od svoje družine v imenu vse družine k sv. maši pošljejo; in kako pobožno so pri tej božji daritvi! Zares spoznajo Boga in svojo popolno odvisnost od Njega, pa Mu ravno po sveti maši za vse svoje dolžnosti zadoščujejo.

Glejte! in ravno to Gospod Jezus želi. Da, On želi, naj se Mu sv. maša daruje v zadoščenje za vsa razžaljenja, katera med nami trpi in kakor sem jih že omenil. Ali ne bomo radi ustregli tudi tej želji Njegovi? Pridimo ob nedeljah in praznikih gotovo k sv. maši, ako imamo tudi morda nekoliko bolj daleč; prihitimo, pobožno bodimo pri njej in darujemo

jo Božjemu Srcu Jezusovemu v spravo za vsa razžaljenja, katera trpi v presv. Zakramentu, darujmo jo z Njim nebeškemu Očetu v spravo za vse grehe vsega sveta, posebno za vse grehe v naši škofiji, v naši župniji, v naši vasi, v naši hiši, v našem srcu! Z istim namenom prihajajte k sv. maši tudi ob delavnikih, kadar le morete, posebno po zimi, ko imate več časa. Tako se bo vtrjevalo kraljestvo Srca Jezusovega med vami.

6. Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa.

Pridem do prav imenitne točke. Kaj ne, Gospod Jezus med nami živi, popolnoma se za nas daruje v ječi ljubezni, v ječi namreč, v katero Ga je sama ljubezen zaklenila; tu On živi v vsaki župniji noč in dan in govori: „Prava slast mi je živeti med človeškimi otroci!“

Kaj pa mi? Ali ne bomo radi k Njemu šli, tje pred tabernakelj, v bližino ljubezni plamtečega Srca Njegovega? Po pravici občudujemo ljudi, ki se ne bojé niti nevarnosti niti stroškov, ter potujejo čez morje v sveto deželo, da vidijo kraje, kjer je Gospod Jezus za nas živel, za nas trpel in umrl; kaj pa cerkve naše, kjer Gospod Jezus osebno živi in za nas trpljenje svoje, smrt svojo vsak dan iz novega nebeškemu Očetu predstavlja? ali naj bodo te cerkve prazne? „O“, pravi nek pobožen mož, „o ko bi mi imeli toliko vere, kolikoršno je goršično zrnce, bi nas vlekla neka skrivna moč k tabernakeljnu; vsako priložnost bi porabili, da bi šli tje, kjer Gospod Jezus na nas čaka; cerkve naše bi bile vedno napolnjene, vsakdo izmed nas bi vkljub svojim stanovskim dolžnostim dobil časa, da bi prišel k Jezusu ter se Mu poklonil, Mu odkril svoje srce, in se na Srcu Jezusovem ogreval za sveto življenje!“

Kaj ne, to je res: ali vendar je tako malo ljudi najti v cerkvah! še ob nedeljah in praznikih brž brž hité iz cerkve, morda Gospoda Jezusa še pozdravili niso, raztreseno in le bolj s telesom so bili pri sv. opravi, potem pa le hitro na razgovor, v krčmo, po kupčiji, ali

celo po nevarnih krajih in škodljivih zabavah. Vsi ti imajo mrtvo vero: največ skrbé za časnost, prav površno in lahkoumno pa za večnost. Oh, narobe svet! Skočite pred tabernakelj, kmalu se vam bo v srcu in pameti zasvetilo in spoznali boste, kaj je Bog, kaj je duša, kaj sodba in kaj večnost.

Gospod Jezus nas pa tudi k Sebi vabi, saj kliče: „Pridite k meni vsi!“ Pojdimo torej, da si pred tabernakeljnom vnamemo srce svete ljubezni, da se potolažimo v stiskah, da se osrčimo zoper strasti, da se pokrepčamo za vsakdanje križe in da Gospodu Jezusu zadoščujemo za razžaljenja, katera trpi prebivajoč v tabernakelju iz ljubezni do nas. S tem bomo razveselili Njegovo Božje Srce in Mu ljubezen za ljubezen povračevali, kakor smo dolžni.

Zato me pa tudi prav posebno veseli, da se je skupno češčenje presv. Rešnjega Telesa po naši škofiji tako močno razširilo. Prve nedelje v mesecu klečé verniki pred svetim Rešnjim Telesom in Ga glasno v zboru po eno uro molijo v 284 cerkvah, vse nedelje v mesecu pa v 147 cerkvah. Hvala Bogu, da se tega češčenja udeležujete, kakor čujem, tudi možje in mladeniči, ter imate v nekaterih župnijah svojo posebno nedeljo; ostanite stanoviti; svojega Jezusa se nikar ne sramujte, le še v večem številu prihajajte: da, ravno možje in mladeniči pomoči Jezusove še nekako bolj potrebujete, kakor žene, ker je za vas in za vaše pošteno življenje več nevarnosti in sicer ravno ob nedeljah po krčmah, kjer se preveč pije in kjer je zraven pijače po mizah tudi strupenega berila v umazanih, nevarnih in zato prepovedanih časniki. Prav veseli me, da je Ljubljana v tem oziru najlepši izgled vsem župnijam po vsi škofiji; ne le, da se sv. Rešnje Telo časti skupno in glasno ob vseh nedeljah in praznikih po vseh večjih cerkvah, ampak tu imamo še ponočne častivce, namreč lepo število ljubljanskih gospodov, ki se po noči od četrtega na prvi petek vsacega mesca vsako uro v večem številu vrsté in po noči Gospoda Jezusa molijo v spravo za vsa pregrozna razžaljenja Božja v ponočnem času.

7. Bridko trpljenje Jezusovo.

Še en način častiti Božje Srce Jezusovo, kakor On sam želi, naj Vam le omenim: spomin na Njegovo sveto in grenko trpljenje. Gospod Jezus res želi, da ljubezen Njegovega Božjega Srca spoznavamo premišljevali bridko trpljenje Njegovo. Saj se nam je odkril s križem, z rano in s trnjevo krono! saj se je tudi blaženi Margareti večkrat pokazal v oni grozni podobi, ko Ga je vsega prebitega in s trnjem okronanega Pilat pokazal judom govoreč: Glejte, človek!

In zares! ravno trpljenje dokaže in pokaže najbolj jasno nesebično ljubezen srca. Kdo pa more razumeti, kaj je Gospod Jezus za nas pretrpel in sicer za nas nehvaležne grešnike popolnoma prostovoljno! Kako velika in nesebična mora biti ljubezen Njegovega svetega Srca! Prav molimo k temu Srcu, kot k Srcu, ki je žareče ognjišče vse ljubezni. Ako je še kaj v stanu, ganiti hladna, da, kot led mrzla srca naša, ganile jih bodo rane Jezusove, trnjeva krona njegova, križ, žebli, sulica, globoka srčna rana! Le premišljujmo jih prav radi sedaj v postnem času; molimo pobožno žalostni del svetega rožnega venca, obiščimo večkrat sv. križev pot, pa v srcu objokujmo svojo nehvaležnost, svojo nespamet; operimo se v zakramentu sv. pokore, pojdimo k velikonočnemu sv. obhajilu in vžgani sv. ljubezni do božjega Srca Jezusovega sklenimo, Njega res ljubiti, Boga ne več žaliti, strasti premagovati, nevarne tovarišije zapustiti, pijančevanju slovo dati, krščansko živeti, stopiti v Marijino družbo ali v tretji red in Božje Srce Jezusovo tako častiti, kakor smo dosedaj slišali.

Napravite na čast presv. Srca Jezusovega danes, ali vsaj pri velikonočni spovedi posebno en sklep: napovejte vojsko žganju!

8. Žganje.

Še o tej peklenki pijači naj vam nekoliko izpregovorim. Imam pred seboj knjižico, katera pove resnico o žganju in iz katere naj vam posnamem nekoliko naukov. Poprašajmo

prvič, ali ima žganje res v sebi moč, da nas krepi in hrani? Nikakor ne! Žganje nima krepilne moči: samo za kratek čas razdraži živce in odvzame občutek opešanja, potem pa živci še bolj oslabé; je kakor bič za onemoglega konja; konj vdarjen napne zadnje sile, potem pa še bolj opeša. Tudi hranivne moči nima žganje, to je laž in zmota; izkušnja uči, da so bolj močni in pri delu bolj vztrajni oni ljudje, ki žganja ne pijó, ker žganje moči le prerazdraži, kakor vročina, dokler jih na zadnje ravno zavoljo tega ne iztroši in ne uniči.

Poprašajmo drugič, ali žganje res varuje zoper mraz in zoper vročino? Nikakor ne! Pravo telesno toploto daje dobra hrana, žganje, pa le za malo časa želodec pogreje, da potem še bolj omrzne; delavci na ledenih krajih žganja ne pijó, in žganjarjev po zimi največ zmrzne. Tudi v vročih krajih se ne hladé z žganjem in najbolj lahko prenašajo vročino, ter se obvarujejo raznih njenih bolezni ravno oni, ki žganja ne pijó. Zato pri delu na polju ne pij žganja! Matere, dekleta, ne pijte žganja! To samo razdraži, potem pa telesne moči še bolj oslabé. Voda, mleko, posebno kislo mleko hrani in krepi; kdor pa pije žganje pri delu, njega se bolezni najrajše primejo; ob času bolezni podleže najpoprej telo žganjepivca.

Poprašajmo tretjič, ali ima žganje res zdravilne moči? Ima je le onda, ako se uživa, kakor se sploh uživajo zdravila in po navodilu zdravnikovem. Kakor je pa več tisoč zdravnikov zatrdilo, žganje škoduje, ako se za navadno kot zdravilo rabi škoduje posebno pri boleznih v želodcu in pri vročinskih boleznih; ako tudi za malo časa pomaga, vendar pa zauživano redoma pohujša telesno stanje, ker napravi telo bolj dovzetno za povrnitev bolezni in korenito ozdravljenje skoro onemogoči. Sploh pa žganje navadno uživano želodec pokvari, ker želodčeve sokove tako izpridi, da za prebavo niso več sposobni.

Torej žganje nič ne koristi, pač pa škoduje. In zato trdimo: prvič, da iz njega prihajajo bolezni in zgodnja smrt. Kdor žganje redoma, morebiti še nezmerno uživa, on si vsadi klice

za razne bolezni v želodcu, v črevih, na srcu, na jetrih, na ledvicah, v goltancu, v možganih, pri počutkih in provzroči razne dušne bolezni; žganje stori, da nagnjenja do bolezni poprej dozore in da je lečenje posebno težko, večkrat nemogoče. Ni čuda, da je žganje tudi vzrok prezgodni smrti. Pa tudi med znorelimi ljudmi, posebno med onimi, ki so najbolj divji in živinski, so večinoma žganjepivci. In kako košni so otroci žganjepivcev? Imajo v sebi klice raznih bolezni, kaj slabega razuma so, bolj so zabiti in neumni in kaj lahko se jim v glavi zmeša. V norišnicah za otroke jih je dobra polovica od pijanskih starišev.

Mi trdimo drugič, da po žganju prihaja siromaštvo in velika beda. O koliko ljudi je ravno žganje pripravilo na beraško palico! Kaj ne, zaslužek ni velik, vse je pa drago. Kdor ne varčuje, pa za žganje troši, kmalu zabrede v dolgove, dolгови naraščajo, beda raste. Očetje, usmilit se sebe, usmilit se svojih otrok! Bežite od krajev, kjer se žganje toči, poživljeni boste. Žganjepivec nima srca ne za poštenost, ne za ženo, ne za otroke: on pijan razgraja, divja, preklinja in tudi zakonsko življenje skruni, kakor bi ga sama živina ne mogla.

Zato trdimo tretjič, da se iz žganja izrodi premnogo hudobij in nevarnost večnega pogubljenja. Pijanstvo od žganja je zares sramotno, najbolj popači podobo Božjo v človeku in mu vtisne živinsko. Žganjepivca tudi noben poduk, nobeno svarilo ne gane, za nobeno zapoved Božjo se ne zmeni, da le umazani in gnjusni strasti svoji zadostí. Ali ne prihaja od žganja največ surovosti, pretepov in pobojev?

Kaj pa po smrti? Prav dvomljivo je, da li so izpovedi žganjepivčeve pred Bogom veljavne: ker, ima li on dovoljno kesanje, ima li trden sklep, žganje popolnoma pustiti? To je jako dvomljivo! In kako prejme sv. zakramente ob smrtni uri? Kaka bode torej sodba, kako grozna neskončna večnost!

Odreci se torej tej peklenski pijači popolnoma! Nobene kapljice žganja več! le tako

se moreš rešiti. Ali to ni mogoče? Je mogoče: moli, prejemaj sv. zakramente in ne hodi na kraje, kjer se ta gnjusna pijača toči! S početka težko, kmalu boš pa vse premagal, duh se ti bo razbistril, telo okrepilo, srce razvedrilo ter sreča in mir se povrnili v tvoje srce in v tvojo hišo.

9. Kristusu, Zveličarju sveta

Dragi kristjanje, opisal sem vam, kaj morate storiti, da bo Kristus, edini Zveličar sveta, res tudi vaš Zveličar. Častili ga boste, kaj ne, kakor sem vam svetoval? Posebno dva sklepa storite vsi: sklenite, da boste sv. zakramente prejemali večkrat kot dosedaj in da nobene kapljice žganja ne pokusite. Zraven tega priporočam, da molite vsaki dan pri jutranji molitvi omenjeno molitev za posvečenje in zadoščenje, da prihajate radi k sv. maši, da iz ljubezni obiskujete in molite posamezno, posebno pa skupno presv. Rešnje Telo. Za postni čas ne pozabite žalostnega dela sv. rožnega venca in sv. križevega pota! Vse to storite z namenom, da se pokažete verne podložne kraljevega Srca Jezusovega, ter se morete pogumno in zmagovavno vojskovati zoper vaše in Njegove sovražnike, zoper razne strasti in poželjivosti. Kaj ne, saj me boste poslušali!

V Ljubljani na praznik sv. treh Kraljev 1903.

† *Anton Bonaventura,*

knezoškof.

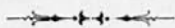
Da, Kristusu, Zveličarju sveta, naj bode posvečeno vse naše življenje. Ker je to edino prav, zato sem tudi na čelo naših novih zavodov dal zapisati te besede: „Kristusu, Zveličarju sveta“, ker hočem javno in glasno povedati celemu svetu, posebno vam, premili verniki ljubljanske škofije, kaj naj nameravajo zavodi, kam naj meri vzgoja, ki jo bodo v njih vaši sinovi dobivali. Kaj ne, s prispevki, katere mi drage volje vsacega leta prinašate, da morem zidati in delo dovrševati, podpirate najbolj svete, najbolj vzvišene namene; vi pomagajte, da se bo tudi po teh zavodih vtrjevalo gospodstvo kraljevega Srca Jezusovega nad nami in nad našimi potomci, zato naj vam bo od Njega samega obilna plača na zemlji, še bolj pa v večnosti. Za sedaj mašujem vsako prvo soboto v mesecu za vse dobrotnike, naj jim dobro delo Bog povrne. Ako me ne prenehate podpirati, mogli bomo v jeseni leta 1904 s šolami začeti. Res zaprek vidim še prav veliko pred seboj: toda večni in vsemogočni Kralj in Gospod Jezus Kristus mora delo dovršiti in mi pomagati, kakor mi je očitvidno pomagal tudi dosedaj. Amen.

Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta, Sina in sv. Duha naj pride nad vas in naj nad vami ostane vekomaj. Amen.¹⁾

¹⁾ Ta list naj se čita vernikom počasi, glasno in razumljivo v večih oddelkih počenši od puste nedelje dalje.

Postna postava

za ljubljansko škofijo v letu 1903.

Pooblaščen od svetega Očeta dné 8. julija 1899 morem za našo škofijo tudi za leto 1903 gledé posta mnoge polajšave od splošne cerkvene postave dopustiti. Vsi verniki naj pazijo na sledeče določbe:

I. *Dnevi strogega posta* t. j. dnevi, o katerih se ne sme meso jesti in je dovoljeno samo enkrat se nasiti:

1. Pepelnična sreda in zadnji trije dnevi velikega tedna.

2. Petki v štiridesetdanskem postu in v adventu.

3. Srede, petki in sobote v kvaternih tednih.

4. Vse od cerkve zapovedane vigilije, t. j. dnevi pred binkoštimi, pred praznikom svetega Petra in Pavla, vnebovzvetja Marijinega, vseh svetnikov, brezmadežnega spočetja in pred Božičem.

II. *Dnevi nekoliko polajšanega posta*, t. j. o katerih je dovoljeno le enkrat se nasiti, zraven pa dovoljeno opoldne jesti meso:

1. Vsi ostali dnevi štiridesetdanskega posta razen nedelj.

2. Srede v adventu.

III. *Dnevi same zdržnosti od mesa*, t. j. dnevi, o katerih je dopuščeno večkrat se nasiti, ni pa dovoljeno mesa jesti:

Vsi ostali petki celega leta.

IV. *Na sgoraj (pod I. in III.) prepovedanih dnevih je vendar dovoljeno meso jesti:*

1. V vsej škofiji, kadar na prepovedan dan pride cerkveno zapovedan praznik.

2. V onih krajih, kjer se slovesno obhaja praznik cerkvenega patrona, ali pa je semenj.

3. Nekaterim osebam in sicer:

V Ljubljani, 1. januarja 1903.

vsak dan smejo meso jesti delavci v rudokopih in v tovarnah, sprevodniki po železnih, popotniki, kadar morajo jesti v železniških gostilnah; vsi, ki so z družino in gostrežniki zavoljo zdravja v kopelih; vsi ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi.

V. Vse postne dni je dovoljeno postne jedi zabeliti s svinjsko ali sploh tudi živalsko maščobo.

VI. Ob dnevih posta in ob nedeljah v štiridesetdanskem postu se pri istem obedu ne smejo jesti ribe in meso.

Kar se tiče večerje o dneh nekoliko polajšanega posta, prosim in želim, da se zvečer meso ne bi jedlo; vendar pa zavoljo dosedanje navade dopuščam nekoliko mesa tudi pri večerji vsem, razen duhovnikom svetnim in redovnim, bogoslovcem, alojznikom, redovnikom, redovnicam in vsem prebivalcem v njihovih zavodih.

Upam, da se vas mnogo danih polajšav ne bo posluževalo; vse one pa, ki se jih bodo posluževali, opominjam, naj si pomanjkanje v postu nadomesté z drugimi dobrimi deli, n. pr. z molitvijo, ako izmolijo dotične dneve po petkrat „Oče naš“ in „Češčena si Marija na čast pet ran Jezusovih, ali pa z obilnejšo miloščino potrebnim siromakom.

Gospodje župniki in spovedniki so pooblaščeni, da smejo v slučajni resnični potrebi prepoved o zauživanju mesa še bolj zlajšati. vendar pa ne več, kakor samo na eno leto. Kdor méní, da mu je stalne dispenze ali polajšave potreba, naj se zastran tega obrne na kn.-šk. ordinarijat.

† *Anton Bonaventura*,
knezoškof.

7.

Antonius Bonaventura,

von Gottes und des Apostolischen Stuhles Gnaden Fürstbischof von Laibach,

allen Gläubigen seiner Diözese Frieden, Heil und Segen von unserem Herrn und Heilande Jesus Christus!

Der heilige apostolische Stuhl ist das Zentrum der katholischen Kirche. Wer Katholik sein will, muß mit diesem von Gott bestimmten Zentrum in Gemeinschaft verbunden bleiben. Selbstverständlich müssen besonders die Bischöfe diese Gemeinschaft pflegen und mit Rom im innigsten Verkehre stehen.

Um diesen Verkehr zu regeln, ist den Bischöfen zur Pflicht gemacht von Zeit zu Zeit nach Rom zu kommen, um dort die Gräber der Apostelfürsten zu besuchen und dem heiligen Vater über den Stand der Diözese Bericht zu erstatten.

Dieser Pflicht bin ich im November des verflossenen Jahres nachgekommen. Auf den Gräbern der Apostelfürsten flehte ich für euch, die ihr meiner Hirtenobsjorge anvertraut seid; ich flehte für euch, auf daß ihr der heiligen Kirche treu und mit dem Zentrum derselben in inniger Liebe und freiwilliger Untertänigkeit Gottes wegen vereinigt bleibet.

Den heiligen Vater traf ich bei bester Gesundheit und ungebrochenem Mut. Gerne nahm er den von euch gespendeten Peterspfennig an und war sichtlich erfreut über meine Versicherung, daß alle Gläubigen der Diözese Laibach an Rom, dem Zentrum des kirchlichen Lebens, unentwegt festhalten wollen. Dazu ver helfe uns der Segen des heiligen Vaters.

Ja fürwahr, meine teuren Christen, das Festhalten an dem katholischen Glauben und die Betätigung desselben durch ein entsprechendes Leben ist für unser ewiges Heil unumgänglich notwendig. Dieses sehen wir ein, der Heiland hat es ja sehr oft eingeklärt. Ja, er hat sogar für unsere gefährlichen Zeiten ein untrügliches Mittel zur Bewahrung des Glaubens und zu einem Leben aus dem Glauben geoffenbart. Dieses unfehlbare Mittel ist die Herz-Jesu-Andacht, von welcher ich schon vor einem Jahre gesprochen habe.

Auch diesmal will ich über die vom heiligen Vater so dringend anempfohlene Herz-Jesu-Andacht zu euch reden, um die vorjährige Belehrung zu vervollständigen und euch zur richtigen Uebung derselben anzu-spornen.

1. Die innere Verehrung.

Die Verehrung des heiligsten Herzens Jesu soll zunächst eine innere sein, aus welcher sich erst die äußere ergibt und ihren Wert erhält.

Die Quelle dieser inneren Verehrung und Hochachtung ist die tiefgläubige Ueberzeugung, daß unser Herr Jesus Christus wahrhaftig Gott, der Sohn des lebendigen Gottes ist. Ist nun Christus Gott, so ist sein Herz in der Tat ein Gottes-Herz, ein göttliches Herz! Wie heilig, wie allmächtig, wie unendlich, wie majestätisch, wie vollkommen muß es sein, denn es nimmt ja an allen Vollkommenheiten des unaussprechlich majestätischen Gottes Teil.

Wenn wir uns diese Wahrheit lebhaft vorstellen, wird unser Herz nicht von selbst von der größten Hochachtung, Verehrung und Wertschätzung dieses göttlichen Herzens ergriffen werden? ja werden wir nicht unwiderstehlich hingezogen, um es anzubeten, zu lobpreisen und zu verherrlichen? werden wir uns nicht diesem göttlichen Herzen vollkommen hingeben zum ewigen Dienste?

O, lesen wir gerne Schriften über dieses heiligste, weil göttliche Herz, hören wir gerne Predigten an, die darüber gehalten werden, auf daß die dem göttlichen Herzen geziemende Hochachtung in unseren Herzen erhalten bleibe, ja beten wir täglich um diese große Gnade, und sie wird uns gegeben werden.

2. Weihe an das Herz Jesu.

Aus dieser inneren Ueberzeugung und Verehrung ergibt sich von selbst der Drang zur Weihe

an dieses göttliche Herz. Denn, ist es das Herz unseres Gottes, so ist es das Herz unseres Schöpfers, dessen Eigentum, weil seine Geschöpfe, wir sind. Nun, dieser Gott ist zugleich unser Erlöser, mit seinem Blute hat er uns erkaufte und dadurch einen neuen Anspruch auf ein vollständiges Eigentumsrecht über uns erworben. Aus diesem doppelten Grunde gehören wir diesem heiligsten Herzen vollständig an.

Unsere Pflicht ist es dieses Verhältnis unserer vollkommenen Abhängigkeit auch anzuerkennen durch Wort und Tat. Viele wollen freilich von dieser Abhängigkeit absolut nichts wissen. Sie beanspruchen vollkommene Freiheit im Denken und Handeln, sie wollen ihre eigenen Herren sein. Diese freiheitliche Richtung nach allseitiger Unabhängigkeit ist ein Grundübel unserer Zeit. Sie ist eine große Sünde, indem dadurch die Herrscherrechte Gottes geleugnet werden. Folgerichtig schreitet sie zur vollkommenen Leugnung Gottes weiter, denn ein machtloser Gott ist ja kein Gott!

Wollen wir diesem allergrößten Uebel, diesem schrecklichen Unglücke entgehen? Ergreifen wir die oben bezeichneten Mittel zur Weckung und Erhaltung einer innigen Hochachtung und Verehrung des heiligsten Herzens Jesu: aus dieser innigen Hochachtung wird sich dann von selbst die vollkommene Hingabe an dieses göttliche Herz entwickeln; recht gerne, ja mit Liebe und Begeisterung werden wir die absoluten Herrscherrechte dieses göttlichen Herzens über uns und über das ganze Menschengeschlecht anerkennen.

In dieser Anerkennung nun durch Wort und Tat ist die Weihe an das Herz Jesu enthalten. „Dein sind wir, Dein wollen wir sein! Sei Du unser König; ja sei Du König auch aller Sünder, aller Irrgläubigen, aller Ungläubigen!“ so werden wir rufen und beten. Zudem werden wir uns vor der Sünde hüten, um dieses heiligste Herz nicht zu betrüben, feinetwegen werden wir die Gebote Gottes und der Kirche samt unseren Standespflichten pünktlich erfüllen, um dadurch seinem Herrscherwillen im vollkommenen Gehorsam zu entsprechen.

3. Abbitte und Sühne.

Haben wir das Herz Jesu als das Herz unseres Gottes und Erlösers, als das Herz unseres Königs anerkannt, wie werden wir von Schmerz betroffen

durch den Umstand, daß recht viele Menschen dieses Herz nicht kennen und deshalb nicht verehren, ja daß viele dasselbe als das Herz ihres Gottes und Erlösers zwar erkennen, jedoch dasselbe gar nicht verehren, demselben gar nicht anhängen, sich um dasselbe nicht kümmern, ja, dasselbe geradezu vernachlässigen, beleidigen, verspotten, verachten, sogar leugnen.

Wie schmerzvoll wird diese Beobachtung für unser liebendes Herz sein! In unserer schmerzgefüllten Liebe werden wir uns unwillkürlich gedrängt fühlen, diesem göttlichen Herzen, das im Tabernakel leibhaftig wohnt und schlägt, Abbitte und Sühne zu leisten. Dieser Drang ist für liebende Herzen ganz natürlich. Werden deine Eltern verspottet und verhöhnt, wie schmerzt es dich! wie fühlst du dich angetrieben, die Eltern durch offenkundige Beweise der Liebe und Hingabe an sie dafür zu entschädigen!

Nun, diese Abbitte und Sühne samt der Weihe verlangt das liebende, jedoch verschmähte Herz Jesu selbst von allen seinen andächtigen Verehrern und zwar besonders am Herz-Jesu-Feste und an den ersten Freitagen oder Sonntagen eines jeden Monats. Um dieses Verlangen des göttlichen Herzens Jesu zu erfüllen, deshalb habe ich die Herz-Jesu-Fest in den Tagen nach der Frohnleichnamsoktav und an den ersten Monatssonntagen angeordnet. O Christen, liebet ihr das hochheiligste Herz Jesu, welches von einer glühenden Liebe zu euch entflammt ist? Wenn ihr es liebet, beteiliget euch recht zahlreich an der genannten Andacht der Weihe, Abbitte und Sühne!

4. Die heilige Kommunion.

Ein noch vorzüglicheres Mittel, dem hochheiligsten Herzen Jesu Sühne zu leisten und uns in Abhängigkeit unter der süßen Herrschaft dieses göttlichen Herzens zu erhalten, ist die oftmalige heilige Kommunion, wie es der Heiland selbst geradezu offenbart hat.

Kennst du die Gnaden und Früchte der hl. Kommunion? ja, ist dir ihre Notwendigkeit bekannt? Höre!

Die heilige Kommunion ist vom Heilande zur Nahrung für unsere Seelen eingesetzt; deshalb sind auch die Wirkungen dieser Nahrung auf unsere Seele ähnlich den Wirkungen der materiellen Nahrung auf unseren Körper.

Nun bewahrt die Nahrung unseren Körper vor einem sicheren Tode; ebenso verhält es sich mit der heiligen Kommunion: sie bewahrt unsere Seele vor dem sonst ganz gewissen Tode. Der Tod der Seele ist jede Todsünde, die ja die Seele der Liebe und Freundschaft, somit der Gnade Gottes, beraubt. Der Heiland selber sagt, daß du das Leben in dir nicht haben werdest, wenn du diese heilige Speise nicht genießest. — Und in der Tat, ich frage euch, die ihr selten, vielleicht kaum einmal oder zweimal im Jahre zum Tische des Herrn kommt, wie lange bleibt ihr ohne Todsünden? wie lange beherrscht ihr euere Leidenschaften? Euch frage ich, ihr Männer und Jünglinge! Sind denn nicht viele aus euch in Todsünden, ja, haben sogar Vergnügen an jenen Leidenschaften und Begierden, aus welchen so viele Todsünden entstehen? ja, gibt es nicht vielleicht mehrere unter euch, die schon so tief gesunken sind, daß sie eben deshalb zum Tische des Herrn nicht kommen, weil sie ihre Sünden nicht bekämpfen wollen, sondern Lust darüber empfinden, in denselben bleiben zu können?

Ferner ist die körperliche Speise dem Kinde und dem Jünglinge zum ordentlichen Wachsen notwendig; ohne genügende und kräftige Speise verkümmert der Leib. Ebenso ist auch für das Wachsen und Zunehmen des Seelenlebens die uns vom Heilande zubereitete himmlische Speise auf jeden Fall notwendig. Die Kraft deiner Seele, ihr Mut und ihr Licht, das ganze Tugendleben wird nur dann zunehmen, wenn du dich am Tische des Herrn oft einfindest. Fraget die tägliche Erfahrung! Wer ist tugendhafter, wer pünktlicher in der Erfüllung der Pflichten aus Liebe zu Gott und nicht bloß aus Ehrgeiz oder Eigennutz; der oft oder der höchst selten am Tische des Herrn erscheint?

Schließlich ist die körperliche Speise notwendig, um dem Körper die zur anstrengenden Arbeit erforderliche Kraft zu erhalten und zu vermehren. Auch die Seele bedarf einer Speise zur Erhaltung und Vermehrung ihrer Kräfte für die sehr schweren Arbeiten ihres täglichen Lebens. Oder hat denn die Seele keine Arbeiten zu verrichten? Werfen wir einen Blick in unser inneres Seelenleben!

Da nehmen wir bei vielen Menschen gewaltige Leidenschaften, arge unordentliche Neigungen wahr;

sie sind eine Folge ihrer schlechten Erziehung, vieler schlechter Beispiele und Verführungen, oft auch eine Folge eines in Leidenschaften und Lasteren zugebrachten Lebens. Jünglinge und Mädchen, nicht wahr, wie gewaltig können die bösen Neigungen, wie heftig die Leidenschaften eueres Herzens sein! viele sind denselben schon erlegen und liegen krank, oder sogar tot darnieder. Ach, raffet euch auf, kommet zur heiligen Kommunion und zwar öfters! alle Wochen, alle Monate, oder wenigstens jeden zweiten Monat! Genießet diese himmlische Nahrung und ihr werdet Kraft und Begeisterung zur gewaltigen Arbeit gegen euere inneren bösen Leidenschaften und Neigungen erhalten. Besonders ihr Jünglinge, nicht wahr, wie ohnmächtig seid ihr gegenüber der unreinen Lust, die in eueren Gliedern herrschen will: nun, warum kommt ihr nicht zum Tische des Herrn öfters im Jahre? Einmal und dann noch sehr schlecht vorbereitet, genügt nicht! Aber ihr schämt euch öfters zu erscheinen? Ach, welch unwürdige und verkehrte Schamhaftigkeit! Tretet in die Marianischen Kongregationen, auf daß ihr alle durch das Beispiel eurer Genossen aufgemuntert werdet die falsche Scham abzulegen, am Tische des Herrn oft zu erscheinen und Kraft zum siegreichen Kampfe gegen euere Begierlichkeiten zu schöpfen.

Viel Kraft erfordern auch unsere Standespflichten, auf daß wir dieselben immer, mögen uns dieselben zusagen oder nicht, genau erfüllen. Dies gilt besonders von Eltern, Lehrern, Vorgesetzten, Leitern der Länder und Staaten. Wie schwer ist eine beharrliche Pflichterfüllung, oft werden die Pflichten vernachlässigt, bei Seite gesetzt, oder nur eifertig, mechanisch, gezwungenerweise erfüllt. Und doch hängt von einer genauen, gewissenhaften Pflichterfüllung das Wohl der Familien, Gemeinden, Nationen und Staaten ab. Wie gefährlich sind diesbezüglich besonders unsere Zeiten, in denen Parteileidenschaften zur Herrschaft gekommen sind und gewichtige Ämter im Sinne dieser verwaltet werden. — Wo nun bekommst du die genügende Kraft, um deine Pflichten genau und gewissenhaft zu erfüllen, wo die Kraft zu all den Opfern, die dein Stand von dir fordert, wo die Kraft, die Parteileidenschaften darnieder zu halten? Ich sage beim Gebete und besonders bei der heiligen Kommunion. O wie ganz anders würde es in den

Familien, in den Gemeinden, in den Provinzen, im Staate zugehen, wie genau würde man auch die schwierigsten Pflichten erfüllen, wie nur das allgemeine Wohl, nicht den persönlichen Eigennutz und Ehrgeiz vor Augen halten, wenn besonders unsere Männer auf dem Lande und in der Stadt öfters beim Tische des Herrn erscheinen würden!

Viel Kraft wird weiters erfordert zum geduldischen Ertragen der täglichen Leiden und Betrübniſſe und Kreuze. O wie schwer drücken besonders die sogenannten Hauskreuze! Wie leicht bist du geneigt darüber zu jammern und zu klagen, ja, auch gegen Gott zu murren! Du fühlst dich zu schwach, um deine Kreuze zu tragen; und doch müssen dieselben getragen werden. Wo wirst du Mut und Kraft schöpfen? O, erscheine oft am Tische des Herrn! Besonders an euch Frauen, die ihr ganz besonders die Hauskreuze zu tragen habet, richte ich mein Wort. Erscheinet oft am Tische des Herrn! Durch die euch allda gereichte himmlische Speise werdet ihr gestärkt und gekräftigt, euere Kreuze werden euch nicht mehr unerträglich vorkommen. Ein schwaches Kind kann einen schweren Balken nicht tragen, dem Kranken ist jede Last zu schwer, dem Erwachsenen und Gesunden hingegen scheint dies alles ein leichtes Spiel zu sein. Dem Kinde, dem Kranken bist du ähnlich, wenn du das himmlische Manna nicht genießeſt, dem Kräftigen, Erwachsenen hingegen wirst du gleichkommen, falls du dem Rufe deines Heilandes folgst und dich oft, sehr oft, mit dieser Speise nährst.

Auch Neubefehrte benötigen einer oftmaligen heiligen Kommunion, um den gefaßten Vorsätzen trotz den Versuchungen und persönlichen Schwachheiten getreu bleiben zu können.

Sehet, wie ihr alle, jung und alt, Mann und Frau, eine öftere heilige Kommunion benötigt! Der Heiland ladet euch ein, höret nur seinen Ruf: „Kommet zu mir alle, die ihr mühselig und beladen seid, ich will euch erquicken!“ Wie verfehlt ist also jene Gewohnheit, daß die Gläubigen mit einer einmaligen oder zweimaligen heiligen Kommunion im Jahre sich begnügen! wie traurig, daß sich gerade die Jugend, besonders die männliche Jugend vom Tische des Herrn fernhält! wie traurig, daß Männer oft jahrelang ohne diese göttliche Nahrung bleiben! Ist es denn zu verwundern, wenn es so viele Laster

auf Erden gibt? zu verwundern, wenn man sich gegen die Kirche, gegen die christlichen Pflichten so schnell voreinnehmen läßt? Und das Herz Jesu?

Ach, das Herz Jesu klagt mit Recht, daß seine Liebe mit Kälte, Vergessenheit, ja sogar mit Spott, Verachtung und Verleugnung belohnt wird. Deshalb spähet dieses Herz nach Seelen, welche seiner Liebe entsprechen und in dieser bereit sind, ihm für alle Vernachlässigung, Kälte und Verpötlung Sühne, Abbitte und Ersatz zu leisten. Wie? Der süße Heiland belehrt uns selbst, indem er uns gerade die heilige Kommunion besonders am Herz-Jesu-Feste, am ersten Freitage oder am ersten Sonntage im Monate als das beste, ihm angenehmste Mittel der Sühne für die ihm zugefügten Beleidigungen angibt.

Folgen wir ihm, treten wir oft, besonders an den genannten Tagen zum Tische des Herrn, unseres Gottes und Königes! Im Namen des betrübten Herzens Jesu lade ich alle dazu ein! Werdet ihr meiner Stimme Gehör geben?

5. Die heilige Messe.

Zum Wesen einer jeden Religion gehört das Opfer; denn durch das Opfer wird am vollkommensten die absolute Oberherrschaft Gottes und unsere völlige Abhängigkeit von ihm bezeugt; durch die Vernichtung der Opfergabe wird Gott als der unumschränkte Herr über unser Leben und unseren Tod anerkannt.

Da die christliche Religion die vollkommenste, ja die einzig wahre Religion ist, so muß sie auch das vollkommenste, einzig wahre Opfer haben. Und sie hat es im heiligen Meßopfer. Der Glaube sagt uns ja untrüglich, daß hier der Sohn Gottes selbst als allerhöchstes Anbetungs-, Dank-, Bitt- und Sühnopfer dargebracht wird. Dieses Opfer ist die heiligste Handlung auf Erden, ja geradezu eine göttliche Handlung. Durch dasselbe erfüllen wir auf das vollkommenste alle unsere Pflichten der göttlichen Majestät gegenüber. Namentlich für unsere Sünden und Verbrechen können wir der beleidigten Gerechtigkeit Gottes nur durch dieses Opfer vollkommene Sühne leisten.

Wie ehren wir nun das göttliche und königliche Herz Jesu, wenn wir an diesem Opfer teilnehmen! Wir unterwerfen ihm unseren Willen und unseren Verstand und wir erkennen ihn als den einzigen Mittler zwischen Gott und der Menschheit an. Kein Wunder,

wenn uns die Kirche unter einer Todssünde befiehlt, wenigstens an allen Sonn- und Feiertagen mit gebührender Andacht daran Teil zu nehmen. Welch ein Verbrechen wäre es, dieses hochheilige Opfer zu vernachlässigen!

Und doch wird es so oft vernachlässigt! Wie leicht bleiben schon junge Mädchen und noch mehr Jünglinge von der heiligen Messe aus! Wie viele namentlich sich zu den gebildeten Kreisen zählende Männer kommen beinahe nie zum hl. Meßopfer! wie viele, ach, wie viele glauben nicht mehr an das selbe! Was für ein Verbrechen, was für ein Unglück! Wie ist das göttliche Herz Jesu darob betrübt und mit Schmerzen erfüllt! Ist es dann zu verwundern, daß Jünglinge und Männer so leicht dem Indifferentismus, ja dem Unglauben zum Opfer fallen?

Wie können wir gerettet werden? Geliebte, nehmet gewissenhaft an diesem göttlichen Opfer teil. An Sonn- und Feiertagen saget zu euch selber: meine erste Pflicht ist heute, daß ich zur heiligen Messe gehe, diese Pflicht geht allen anderen voran, leichtfertigerweise will ich sie nicht vernachlässigen! Ja, gehe zur heiligen Messe, wenn du zu Hause bist, gehe zu derselben auch in der Fremde, wo du derselben noch mehr benötigst. Opfere sie auf für dich, für die deinen und ganz besonders zur Sühne für so viele unvernünftige Mitmenschen, die zur heiligen Messe nicht gehen und den Sonntag durch Arbeiten, durch Jagden, durch Bergsteigen, durch allerlei mehr oder weniger die Sittlichkeit gefährdende Ausflüge entheiligen. Dadurch ehrt du das göttliche Herz Jesu, du erkennst seine königliche Herrschaft an und beim allgemeinen Untergange wirst du gerettet werden.

6. Besuchung des Allerheiligsten.

Ich komme zu einem ganz besonders wichtigen Punkte in der Herz Jesu-Andacht: zur Besuchung des Allerheiligsten.

Wir glauben, daß Jesus im Tabernakel persönlich gegenwärtig ist. Unter den Brotgestalten lebt und thront unser Gott. Nein, er ist nicht ferne von mir, er ist mir nicht bloß rein geistiger Weise gegenwärtig: im Tabernakel ist sein Herz, das für mich brennt, da sind seine Augen, die mich sehen, seine Ohren, die mich hören, da ist sein für mich gegeißelter Leib, sein für mich vergossenes göttliches

Blut. O Geheimnis, o Liebe, der die göttliche Allmacht dienen muß!

Nicht wahr, dieser Glaube drängt dich in die Kirche zum Tabernakel? Oder nicht? Dann ist er nicht lebendig. Wir bewundern jene Christen, die nach Palästina reisen und weder Gefahren noch Auslagen fürchten, nur um jene Orte zu sehen, wo unser Heiland gelebt und gewirkt hat, gelitten hat und gestorben ist. Wir verlangen nach Rom zu wallfahren, um den heiligen Vater zu sehen und wie glücklich ist, der ihn gesehen hat! Allein in der Kirche, im Tabernakel ist ja mehr als ein bloßes Andenken an Jesus wie in Palästina, mehr als ein hochgestellter Mensch, im Tabernakel ist Jesus selbst, Jesus, unser Gott und Herr.

Fühlst du dich nicht zu ihm hingezogen? Du brauchst nicht weit zu reisen, du brauchst keine Gefahren zu bestehen, du brauchst auch keine Auslagen zu machen, nur einige Schritte und du bist ganz in der Nähe deines Gottes, ganz in der Nähe seines liebentflammten Herzens. Und ist es nicht deine Pflicht ihn zu besuchen, um ihn anzubeten, ihm zu danken, ihn zu bitten und namentlich ihm wieder Sühne zu leisten für all' die Beleidigungen, die ihm im Liebes-sakramente von Ungläubigen, Apostaten, Kettern, Schismatikern, Sündern zugefügt werden? Er wünscht es, und seinem Wunsche wolltest du nicht nachkommen!

Gott sei Dank, daß sich in unserer Diözese die Besuche des Allerheiligsten mehren, daß beinahe in allen Kirchen wenigstens den ersten Monatssonntag gemeinschaftlich von der ganzen Gemeinde Gott im Liebes-sakrament angebetet wird; Gott sei Dank, daß auch Männer und Jünglinge daran teilnehmen; Gott sei Dank, daß es in Laibach sogar nächtliche Anbeter gibt, welche in der Nacht vom Donnerstag auf den ersten Monatsfreitag je eine Stunde abwechselnd vor dem Tabernakel knien, und dem lieben Heilande für die ihm in der Nacht zugefügten Unbilden Sühne leisten.

7. Andenken an das Leiden Jesu.

Zum Schlusse will ich nur noch einer Art der Herz-Jesu-Andacht erwähnen: nämlich das Andenken an sein bitteres Leiden und Sterben. Dieses Andenken wünscht er, denn dadurch wird ja die sühnende und dankbare Liebe zu ihm in unseren Herzen entzündet werden. Liebe nämlich erzeugt Gegenliebe. Nun, gerade

im Leiden wird eine große hingebende, vollkommen selbstlose Liebe bekundet: wie wird sie wohl geeignet sein in unseren Herzen eine ähnliche opferwillige Liebe zu entfalten!

Um dies zu erreichen, enthüllte uns der Heiland sein göttliches Herz mit dem Kreuze, mit der Dornenkrone und mit der Wunde; auf dieses mit den Leidensabzeichen versehene Herz zeigte er und sagte mit vollem Recht: Siehe das Herz, das euch so sehr geliebt! Und wenn wir in der Betrachtung des göttlichen Herzens diese selbstlose Liebe sehen, könnten wir kalt bleiben? Werden wir nicht vor demselben zerknirscht niederfallen, ihm unsere Gegenliebe beteuern und den Vorsatz fassen, lieber alles, auch den Tod zu erdulden, als dieses liebentflammte und mit Leiden gesättigte Herz nochmals zu beleidigen? Werden wir nicht auch geneigt sein, diesem Herzen Sühne zu leisten für all das Leiden, welches ihm noch jetzt in Sakramente zugefügt wird?

Wollen wir deshalb besonders in der heiligen Fastenzeit gerne den schmerzhaften Teil des heiligen Rosenkranzes beten und ebenjogerne den Kreuzweg besuchen, auf das wir von Reue und Liebe hingerissen zum Bußgerichte eilen und zerknirscht die heiligen

Sakramente empfangen, wie es von der Kirche geboten ist. Fort mit der Sünde: alles Fluchen, aller Haß, alle Unmäßigkeit und Trunksucht, jegliche Unzucht soll aufhören und das königliche Herz Jesu soll in unseren Herzen und in unseren Familien zur vollkommenen Herrschaft gelangen!

8. Aufmunterung.

Weil der Heiland selbst beteuerte, die Herz-Jesu-Andacht sei das Rettungsmittel in den Gefahren der letzten Zeiten, weil ferner der hl. Vater dieses göttliche Herz als jene Fahne bezeichnete, um die sich die treuen Anhänger des Erlösers scharen sollten, deshalb habe ich von der Herz-Jesu-Andacht auch heuer mit euch gesprochen und euch die Art und Weise einer wahren Andacht, wie der Heiland persönlich es ausgesprochen hat, gelehrt. Teuere Christen, möget ihr auf meine Worte hören und euch zum göttlichen Herzen Jesu flüchten, auf das ihr euere Seelen rettet für's ewige Leben. Amen.

Der Segen Gottes, des Allmächtigen, des Vaters, des Sohnes und des heiligen Geistes steige über euch herab und bleibe auf euch immerdar. Amen.

Am heiligen Dreikönigsfeste in Laibach 1903.

✠ Antonius Bonaventura,
Bischof.

8.

Fastenmandat

für die Laibacher Diözese im Jahre 1903.

Infolge Genehmigung des Apostolischen Stuhles ddo. 8. Juli 1899 kann ich für die Laibacher Diözese mehrere Nachsichten vom allgemeinen kirchlichen Fastengebote auch für das Jahr 1903 zugestehen.

Es haben demnach die Gläubigen der Laibacher Diözese in Betreff dieses Kirchengebotes in diesem Jahre Nachstehendes zu beobachten:

I. Eigentliche strenge Fasttage d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten und nur einmalige Sättigung erlaubt ist, sind folgende:

1. Der Aschermittwoch und die drei letzten Tage der Karwoche.

2. Die Freitage der vierzigstägigen Fasten- und der Adventzeit.

3. Die Mittwoche, Freitage und Samstage der Quatemberzeiten.

4. Die Vorabende vor Pfingsten, Petri und Pauli, Mariä-Himmelfahrt, Allerheiligen, Unbefleckte Empfängnis Mariä und Weihnachten.

II. Fasttage mit einigen Nachsichten d. h. Tage, an denen zwar nur einmalige Sättigung, doch zu Mittag der Genuß von Fleischspeisen erlaubt ist:

1. Alle übrigen Tage der vierzigstägigen Fastenzeit, ausgenommen die Sonntage.

2. Die Mittwoche der Adventzeit.

III. Abstinenztage d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten, die mehrmalige Sättigung jedoch erlaubt ist:

Alle übrigen Freitage des Jahres.

IV. An den oben (I. und III.) genannten Fasttagen ist jedoch der Fleischgenuß erlaubt:

1. Für die ganze Diözese, so oft ein gebotener kirchlicher Feiertag auf einen der früher genannten Abstinenztage fällt.

2. Für einzelne Orte, wenn das Fest des Kirchenpatrons feierlich begangen und so oft daselbst ein Jahrmarkt abgehalten wird. (Viele Pfarren bestehen aus mehreren von einander entfernten Orten: da gilt die Dispense nicht für die ganze Pfarre, sondern nur für jene Orte, an denen das Marktes wegen das Zusammenströmen von Menschen stattfindet.)

3. Für einzelne Personen:

Der Genuß von Fleischspeisen ist erlaubt an allen Tagen des Jahres den Arbeitern in den Bergwerken und Fabriken, den Eisenbahn-Kondukteuren, den Reisenden, die auf den Bahnstationen speisen müssen; denjenigen, welche sich zur Herstellung der Gesundheit in Bädern aufhalten, mit ihren Angehörigen und ihrer Dienerschaft; denjenigen, welche in Gasthäusern ihre Kost nehmen müssen und welche von anderen abhängig sich Fastenspeisen nicht verschaffen können.

V. An allen Fast- und Abstinenztagen ist nicht nur der Gebrauch von Schmalz, sondern auch von Tierfett zur Bereitung von Fastenspeisen erlaubt.

Laibach, den 1. Jänner 1903.

VI. An Fasttagen sowie an Sonntagen während der vierzigstägigen Fastenzeit ist der Genuß von Fisch- und Fleischspeisen bei einer und derselben Mahlzeit nicht erlaubt.

Was das Nachtmahl der zum Teile dispensierten Fasttage anbelangt, so bitte und wünsche ich, daß man beim selben Fleisch nicht genieße, doch gestatte ich der bisherigen Gewohnheit gemäß den Genuß von Fleischspeisen beim Nachteffen; ausgenommen sind die Priester, die Theologen, die Böglinge des Collegium Alonssianum, die Ordensleute und alle Bewohner ihrer Institute.

Ich hoffe, daß sich viele der gewährten Nachsichten nicht bedienen werden; alle diejenigen aber, die das tun, ermahne ich zum Ersatz dafür gute Werke zu verrichten, z. B. fünfmal das „Vater Unser“ und „Gegrüßet seist du Maria“ den fünf Wunden Christi zu Ehren zu beten oder den Armen ein reichlicheres Almosen zu spenden.

Die Herren Pfarrer und Beichtväter sind ermächtigt, in einzelnen Fällen einer wirklichen Notwendigkeit noch weitergehende Dispensen vom Verbote des Fleischgenußes zu erteilen, aber nicht auf länger als für ein Jahr. Wer eine bleibende Dispense zu bedürfen glaubt, hat sich diesfalls an das fürstbischöfliche Ordinariat zu wenden.

† Antonius Bonaventura,
Fürstbischof.

9.

P. n. gospodom duhovnikom.

1. Opozorim na določbe, izdane lani dne 18. januarja v „Škofijskem Listu“ str. 21 in 22 o praznovanju petindvajsetletnice svetega Očeta papeža Leona XIII. Tam se glasi točka 13. tako-le: „Tudi konec petindvajsetletnice naj se obhaja kar mogoče slovesno; prvo nedeljo po 20. februarju 1903 naj bo slovesna sv. maša coram Sanctissimo in s primernim cerkvenim govorom; po sv. maši naj se zapoje „Te Deum laudamus“ in pol ure slovesno zvoni.“

To določbo v toliko spremenim, da za čas praznovanja določim **nedeljo 8. marca**, katera je druga v postu in se more vzeti missa votiva pro gratiarum actione (missa de Ss. Trinitate cum orationibus pro gratiarum actione) cum unica oratione, Gloria et Credo, kar se prvo postno nedeljo ne bi moglo storiti. V stolnici bo pa še posebna slovesnost 3. marca zvečer, h kateri se bodo tudi vse javne civilne in vojaške oblasti povabile

2. Iz praktičnih razlogov sem za župnijski konkurz o pomladanskem obroku določil prvo skupino: dogmatiko, cerkveno pravo in pridigo; o jesenskem pa drugo skupino: moralko, pastirstvo, katekizem in homilijo. Samo za letos dopustim izjemo, ker se je ta red prepozno objavil in so se nekateri gospodje za izpit pomladi že iz druge skupine pripravljali.

3. Ozir pregleda o cerkvenem gibanju so mi došli še nastopni popravki: a) v župniji Špitalič je bil sv. misijon l. 1900, vodili so ga čč. gg. lazaristi iz Celja; b) v župniji Fara pri Kostelu je bila za dekleta ustanovljena Marijina družba 30. decembra 1900 in šteje 130 udov; c) v župniji Hinje je za ženske skupno česčenje presv. Rešnjega Telesa vsako nedeljo in vsak praznik od 1—2 ure popoldne; tudi je že leta 1898 ustanovljena Marijina družba za mladeniče; d) v župniji Javorje

nad Loko je bil sv. misijon l. 1901., vodili so ga čč. gg. lazaristi

4. Naj pridam še podučen odlomek iz privatnega lista: „Odkar smo povodom ustanovitve tukajšnje Marijine družbe slišali Vašo odločno željo, naj bi se kmalu ustanovila tudi mladeniška družba, nam ni dalo več miru, prizadevali smo se zato, kar se je dalo. Kakor je morda Presvetlemu že znano, je bilo takrat pri nas za družbo oglašanih samo šest mladeničev, to pa najbrže vsled tega, ker je vladal nad drugimi strahovit terorizem nekaterih sprijenih ljudi. Tega je bilo treba zlomiti. Od onega tedna, ko je bila ustanovljena Marijina družba, do konca pretečenega mesca sem nedeljo za nedeljo v cerkvi govoril o Marijini družbi, pa tudi privatno smo agitirali za njo. Odpor je bil strahovit, a hvala Bogu, sedaj je premagan: nad 100 mladeničev željno čaka dne, da postanejo Marijini sinovi; med njimi so res junaki, katerih mora človek biti vesel.

V Ljubljani, dné 9. februarja 1903.

Predzadnjo nedeljo sem jih sklicalskupaj, razložil jim splošna pravila in na kratko omenil glavne točke, katerih bi se tukaj držali. Imel sem pred očmi strožja pravila: šestkratno spoved v letu, stroga prepoved plesa in drugo. Potem sem jih prašal, bodo li držali, kar so tu slišali, in kar bodo potem slovesno obljubili. In vsi so se navdušeno odzvali: „bomo!“ Nobeden od vprašanih ni odpadel, pač pa se jih je takoj 20 vnovič oglasilo. Ker so se mladeniči za korak odločili po resnem pomisleku in ker jih bomo še pripravljali, smemo upati, da bodo res držali in da bo taka družba ena najlepših v deželi. Zato se pa z velikim zaupanjem obračam na Vašo Presvetlost s prošnjo. Po dokončanem zborovanju so k meni prišli nekateri fantje . . ., pa so me prosili, naj Vam pišem, da bi jih neizmerno veselilo, ko bi bili tudi oni tako srečni, kot so bila tukajšnja dekleta, in bi iz Vaših rok prejeli Marijino svetinjo . . .“

† *Anton Bonaventura*

škof.

10.

Sv. birma in kanonična vizitacija v letu 1903.

1. V dekaniji Žužemberk.

1. v nedeljo 3. maja na Krki,
2. v ponedeljek 4. maja v Ambrusu,
3. v torek 5. maja v Zagradcu,
4. v sredo 6. maja na Selih,
5. v četrtek 7. maja v Dobrničah in
- v petek 8. maja obisk ondotnih podružnic,
6. v soboto 9. maja v Ajdovcu,
7. v nedeljo 10. maja v Žužemberku,
- v ponedeljek 11. maja obisk ondotnih podružnic,
8. v torek 12. maja v Šmihelu,
9. v sredo 13. maja na Topli rebri (Unter-Warmberg),
10. v četrtek 14. maja v Hinjah in
- v petek 15. maja obisk ondotnih podružnic.

2. V dekaniji Šmarije:

11. v nedeljo 17. maja v Javoru pod Ljubljano.

3. V dekaniji Ljubljana:

12. v nedeljo 24. maja na Igu in
- v ponedeljek 25. maja obisk izanskih podružnic,
13. v torek 2. junija na Golem,
14. v nedeljo 12. julija na Dobrovi.

4. V dekaniji Novo Mesto:

15. v soboto 13. junija obisk šole in podružnic v Mirni Peči,
- v nedeljo 14. junija sv. birma v Mirni Peči,
16. v ponedeljek 15. junija v Prečini,
17. v torek 16. junija v Vavti vasi,
18. v sredo 17. junija v Soteski.
19. v četrtek 18. junija v Poljanici (Pöllandl),
20. v petek 19. junija v Čermošnjicah (Tschermschnitz),
21. v nedeljo 28. junija v Novem mestu,
22. v ponedeljek 29. junija v Sempetru,
23. v torek 30. junija v Šmarjeti in
- v sredo 1. julija obisk ondotnih podružnic,
24. v četrtek 2. julija v Beli cerkvi,
25. v petek 3. julija v Šmihelu,
26. v soboto 4. julija obisk topliških podružnic,
- v nedeljo 5. julija sv. birma v Toplicah,
27. v ponedeljek 6. julija Podgradom,
28. v torek 7. julija v Stopičah,
29. v sredo 8. julija v Brusnicah.

5. V Kočevju:

30. v nedeljo 7. jun. posvečevanje mestne župne cerkve v Kočevju,
- v ponedeljek 8. junija sv. birma in vizitacija.

11.

Škofijska kronika.

Za župnega upravitelja v Kočevski Reki (Rieg) je bil dekretiran tamošnji kapelan č. g. Josip Gliebe.

Umrli je č. g. Francišek Ksav. Waldecker, upo-

komeni župnik boštanski, dné 15. januarja 1903 v „Leonišču“ v Ljubljani. — Priporoča se v molitev častitim gospodom duhovnim sobratom.

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani, dne 9. februarja 1903.